

เทศน์เช้า วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาพูดถึงสังคัม พวกเราเป็นห่วงนะ คนที่ใจเป็นธรรม เราห่วงลูกหลานของเรา เราห่วงสังคัม อยากให้สังคัมมีความร่มเย็นเป็นสุข แต่สังคัมมันอ่อนแอ สังคัมมันไร้เดียงสา พอมันอ่อนแอ ไร้เดียงसानี้ คนมาตักดวงเอาผลประโยชน์เห็นใหม่

เด็กมันโง่!

เด็กมันบอกว่า “อ้าว! ก็ทุกอย่างดีหมด ก็เห็นภาพนี้ดีมากเลย ทุกอย่างดีมาก”

เราบอก “มันไร้เดียงสา!”

ความไร้เดียงสาของเรานี้ เพราะเราไร้เดียงสา เราถึงไม่เข้าใจสิ่งใดเลย เราไปเห็นสถานะที่เราเห็น จากที่เราสัมผัส เราก็ว่าสิ่งนั้นดี... สิ่งนั้นดี... ถ้าสิ่งนั้นดี ทำไมผลตอบสนองมา ทำไมพระที่ไปบวชแล้ว พระที่ไปปฏิบัติแล้ว ทำไมมันหลุด ทำไมมันมีความเสียหายล่ะ...?

ถ้ามันมีความเสียหาย สิ่งที่ดีมันก็ต้องสร้างคนให้เป็นคนดีขึ้นมาซะใหม่ สิ่งที่ดีแล้วทำไมสร้างคนขึ้นมา การสร้างสิ่งนั้นออกมาแล้วคนทำไมมันเสียหายล่ะ ถ้าคนเสียหาย มันต้องมีสิ่งใดผิดปกติแล้ว คนเรามันต้องคิดสิ แต่ทำไมคนไม่คิดว่าสิ่งที่ออกมาจากขบวนการกระทำนั้น แล้วมันเสียหายอย่างนี้ แล้วยังว่าสิ่งนั้นดีอีกหรือไง ทำไมมันไร้เดียงสาได้ขนาดนั้น

นี่! สังคัมอ่อนแอนะ คุณสิ นักรูทักเขาบอกเลย “การทำธุรกิจของโลกไม่ใช่การสงเคราะห์” นี่ไง เรามองทางธุรกิจ ของเด็กเล่น สินค้าสำหรับเด็กนี้ เด็กไม่มีอำนาจซื้อนะ แต่มันมีอำนาจซื้อจากพ่อแม่เห็นใหม่ พ่อแม่มีอำนาจซื้อของให้เด็ก มีเท่าไรก็ซื้อให้ได้ ถ้าซื้อให้ได้ขึ้นมาแล้วการซื้อขายนั่น เขาทำธุรกิจ เขาไม่ได้มาสงเคราะห์

แต่คนที่มิใช่ใจเป็นธรรม ที่หวังให้ของเราเป็นคนดีนี้ หวังให้สังคมมันร่มเย็นเป็นสุข เห็นแล้วเราทำได้ไหมละ ถ้าคนที่มิใช่คุณธรรมในหัวใจบ้าง เขาทำสิ่งใดมา มันก็จะเป็นประโยชน์ใช้ไหม แต่เขาไม่มีศีลธรรมเลย เขาก็ตัดดวง

คุณติ นมเมลานิน เขาก็เอามาขายกัน แล้วคุณเด็กมันกินเข้าไปนี่ เด็กตายเลยอะ ทำไมเขาทำกันได้...? ทำไมเขาอำมหิตกันขนาดนั้น...!!!

นี่ย้อนกลับมาเรื่องศาสนา ถ้าเรื่องศาสนานี้ เรารู้นะ

เรากล้าพูดว่า คนที่หลอก... รู้!!!

คนที่กระทำนะรู้ทั้งนั้นนะ รู้ตัวเอง นี่เราเองเรารู้ เราผิดเราถูก แล้วการภาวนาเราก็ต้องรู้ว่าเราจริงหรือไม่จริง เรารู้... คนสอนนะรู้... แต่คนสอนทำไมไม่ยอมบอกว่า “เราไม่เข้าใจ เราไม่รู้ละ” เราไม่รู้ก็ต้องไปหาคนที่รู้จริงไหม...?

ดูทางการแพทย์ เขาส่งต่อๆ นะ ถ้าโรงพยาบาลชุมชน โรงพยาบาลที่เขาไม่มีเครื่องมือ เขาส่งต่อขึ้นไปโรงพยาบาลที่สูงขึ้นๆ เพื่ออะไร...? เพราะเขามีเครื่องมือของเขา นายแพทย์ของเขามีความชำนาญเฉพาะโรค เขาทำได้ของเขา ทำไมเขาส่งต่อได้ละ

นี่ก็เหมือนกัน ที่เราแก้เขาไม่ได้นี่ เราก็มีครูบาอาจารย์ ทำไมเราไม่ส่งต่อละ เราก็ส่งต่อได้ถ้าเราไม่รู้... ถ้าเราไม่รู้เราไปสอนทำไม... เราไม่รู้เราไปแก้ไขทำไม... เราไม่รู้เราทำให้เขาเสียหายทำไม... นี่ไง มันรู้! ของที่มันรู้นี่ แต่มันน่าสงสารคนใช้ มันน่าสงสารสังคมไง

สังคมเห็นไหม ก็มันคืออะ สิ่งที่ดีนี้ สังคมอ่อนแอ สังคมอ่อนแอเพราะเกิดจากอะไร เพราะเกิดจากกลุ่มชนที่อ่อนแอ นั่น แล้วอ่อนแอมันก็เป็นอย่างนี้ ถ้าอ่อนแอก็เป็นอย่างนี้ แล้วเวลาเรามีการศึกษากัน เราวางรากฐานศาสนาให้มันคง ถ้าศาสนามันคง พอศาสนามันคง มันก็เป็นเรื่องของกิเลสไป

พอเรื่องของกิเลส พอทำอะไรขึ้นมาเป็นความลำบาก...ไม่เอาแล้ว... โอ... ทำไมนั่งหลังขดหลังแข็ง นั่งสมาธิก็ไม่เอาแล้ว อะไรง่าย ๆ ก็เปิดช่องง่ายๆ มาทันทีเลย มันมัก

ง่าย กิเลสมันมันง่ายอยู่แล้ว กิเลสมันชอบความสะดวกอยู่แล้ว ถ้ากิเลสมันชอบ ความสะดวกนั้น ความสะดวกสบายทุกคน...

คุณสิ สมัยโบราณเรา หุงข้าวหุงปลาเนี่ย เช็ดด้วยน้ำนี่ กว่าจะได้กินข้าวลำบากลำบาก เดี๋ยวนี้กดปุ่ม! กดปุ่ม! เพราะวิทยาศาสตร์มันเจริญขึ้นมา มันเจริญด้วยความสะดวกสบาย อย่างนี้ ถ้ามันสะดวกสบายอย่างนี้ สังคมมันก็ยอมรับได้ มันเป็นไปได้นะ

เราจะบอกว่าในเมื่อใช้พลังงานมาก มันก็ต้องใช้...คุณพลังงาน คุณไฟฟ้าสิ ต้องหามา จุนเจือมันตลอด ไอ้อย่างนี้มันสะดวกสบายทางวิทยาศาสตร์ สะดวกสบายทางการ ดำรงชีวิต นี่เขาเรียกว่าคุณภาพชีวิต แล้วคุณภาพชีวิตนี้ คุณไอ้พระโง่งๆ นี่ คุณภาพชีวิตมัน ยังถูกต้องอยู่นั่นนะ มันยังลำบากของมันอยู่ทำไม คุณภาพชีวิตนี้โลกเขาไปถึงไหนกันแล้ว แต่คุณภาพชีวิตแล้วมันให้ผลอะไรกับชีวิตล่ะ แต่ถ้าเราอยู่กับถูกต้องควัดร เราอยู่โดยสัจจะ ความจริงนี้ มันบอกว่า ความจริงมันเป็นอย่างนี้

อาหารมันก็เกิดมาจากดินทั้งนั้นล่ะ มันต้องเกิดมาจากดิน มันต้องเกิดมาจากการ เพาะปลูก ถ้ามันเกิดมาจากการเพาะปลูกแล้วเนี่ย เราจะแสวงหาอย่างไร เพื่อดำรงชีวิตของเราเห็นไหม ถ้าไปสู่ความจริง มันจะเป็นความจริงของมัน ถ้าโลกเขาจะเจริญ คุณภาพชีวิตของเขามันจะดีขึ้นขนาดไหน มันก็เรื่องของเขา แต่คุณภาพชีวิตของเรานี้ เราจะค้นคว้า เราจะค้นเข้าไปสู่รากเหง้า เราจะค้นคว้าเข้าไปถึงหัวใจของเรานี้ มันจะทุกข์จะยาก ทุกข์ยากเพื่อตัดแปลงตน เพื่อชำระตนเห็นไหม

มันน้อย! ได้มาทำอะไรก็มันน้อย... ยังต้องสันโดษนะ... สันโดษแล้วยังต้องมันน้อย อีก สันโดษตามมีตามได้ พอตามมีตามได้นะ ตามมีตามได้ก็เต็มบาตรมาทุกวันล่ะ จะฉัน บาตรหนึ่งมันก็ท้องแตก นี่! สันโดษไง ได้บิณฑบาตมาแล้วยังมันน้อยอีก เอาพอเฉพาะ อย่าให้วังเหงาหวานอน เอาพอชีวิตนี้ดำรงอยู่ได้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้นะ เวลากินข้าวนี้ ให้กินเหมือนขอด เเกวียน ให้ล้อเเกวียนไม่มีเสียงดังเท่านั้นนะ นี่เราดำรงชีวิตของเราเท่านั้นเอง ถ้าดำรงชีวิต ไอ้สิ่งนั้นมันเป็นส่วนเกินทั้งนั้นเลย ถ้าส่วนเกินขึ้นมาเนี่ย ไม่มีมันเราก็ไม่ทุกข์ เห็นไหม

คูตี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาบวชพระ บริหาร ๘ บริหาร ๘ ก็ปัจจัย
๔ อะ

บาตรก็คืออาหาร

ผ้าก็คือสิ่งนุ่มห่มอาศัย

กลดต่างๆ นี้นั้นก็แค่หาที่นอน

แล้วฉันยาค้วยน้ำมูตรเน่า

การดำรงชีวิตมันต้องมีปัจจัย ๔ การดำรงชีวิตมันต้องมี ถ้าดำรงชีวิตไม่ได้ ชีวิต
จะอยู่ได้อย่างไร ถ้าชีวิตอยู่ไม่ได้จะเอาอะไรไปประพฤติปฏิบัติ

การประพฤติปฏิบัติต้องมีชีวิตมาประพฤติปฏิบัติ มีหัวใจมาประพฤติปฏิบัติ องค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ปฏิเสธปัจจัย ๔ นะ แต่ด้วยกิเลสตัณหาความทะยาน
อยากมันพุ่งไปข้างหน้า แล้วพอพุ่งไปข้างหน้า เราถึงตอบว่าเราจะมันน้อยสันโดษของ
เราเราจะดำรงชีวิตของเราเห็นไหม นี่พอขึ้นมา มันลำบาก

ถ้าอะไรมันง่าย พอเสียงว่าคำว่ามันง่าย แล้วมันง่ายขึ้นมาแล้วมันจะมีมรรคมีผล
แล้วมันจริงหรือเปล่านั้น

อาหารนะ คูตี หุงด้วยหม้อหุงข้าวไฟฟ้าต่าง ๆ มันสะดวกสบายจริงไหม? จริง!
แล้วกินเข้าไปทำไม กินเข้าไปก็ถ่ายออกหมดละ มันก็เท่านั้น

แล้วหัวใจละ หัวใจมันมีอะไรขึ้นมาละ เกิดในปัจจุบันนี้ พลังงานไม่มีในโลกเลย
อดตายครึ่งโลกแล้ว มันหุงข้าวไม่เป็น มันทำไม่ได้แล้ว คนมันต้องหุงหาของมันนะ ถ้า
มันไม่มีพลังงานเลย เขาต้องหุงหาด้วยฟืน ด้วยถ่าน จะหุงข้าวกันเป็นใหม่ หุงข้าวกัน
ไม่ได้แล้ว นี่มันดำรงชีวิตก็ดำรงชีวิตนะ แต่วิชาการ แต่การดำรงชีวิตของเรา เราต้องมี
ฉะนั้น ให้อุบายว่าเรียบง่าย ให้อุบายว่าสะดวกสบายนี้...

แล้ว อุ... เขาบอกว่า “พระโศดาบันเต็มวัดเลย!”

กูบอก “โศดาตราสิงห์ ไม่เชื่อหรอก!!!”

เพราะการประพฤติปฏิบัติของคนเรา คุณะ คุณศัพท์ สัตว์เดรัจฉานนะ ดูฟาร์มไก่ ฟาร์มสัตว์ เขาเลี้ยงสัตว์ ทั้งสัตว์บกสัตว์น้ำนี่ เขาเลี้ยงมหาศาลเลย มันแปลงเป็นคนได้ ไหม... สัตว์น้ำมันเป็นคนได้ไหม... สัตว์น้ำมันเป็นสัตว์ไซ้ไหม... มันเป็นสัตว์เดรัจฉาน เอาไว้เป็นอาหาร แต่มันก็มีชีวิตนะ มันก็รักชีวิตของมันนะ

คนเห็นใหม่ ปุณฺชนแล้วเปลี่ยนแปลงเป็นพระโศคานัน พระอริยบุคคลนี้มันจะ เป็นไปได้อย่างไร... สัตว์เดรัจฉานมันจะเปลี่ยนแปลงเป็นคนได้ไหม... สัตว์เดรัจฉานมัน เปลี่ยนเป็นคนไม่ได้ แต่หัวใจของคนนะ ปุณฺชนมันเปลี่ยนแปลงเป็นพระโศคานันได้ แต่การ เปลี่ยนเป็นโศคานันนี้ มันเหมือนสัตว์เดรัจฉานเปลี่ยนแปลงเป็นคน ถ้าในเมื่อสัตว์เดรัจฉาน เปลี่ยนเป็นคนนี้ มันจะเปลี่ยนง่ายๆ อย่างนั้นไซ้ไหม

โศคานันเต็มวัดเลย... เรียบง่ายแล้วโศคานันเต็มวัดเลย... การปฏิบัตินี้ ๓ ปี เป็น พระอรหันต์หมดเลย... เพราะหนึ่งเรียบง่าย คำว่าเรียบง่ายรัดสั้นนะ คำว่ารัดสั้น... รัดสั้น ...ต้องมีผลไซ้ไหม...?

พวกเรามันลำบากลำบาก พวกครูคงควัตร พวกปฏิบัตินี้มันไอ้พวกหลังเขา ไอ้พวก ไม่ยอมรับความเจริญของโลก

ยอมรับ! ทำไมจะไม่ยอมรับ เรายอมรับความเจริญของโลก โลกก็คือโลก แต่ หัวใจกิเลสเรามันทุกข์มันยาก ถ้าหัวใจกิเลสเราทุกข์เรายาก นี่เครื่องมือเห็นใหม่ อริยสัง จักรธรรม สี่ล สมภาณี ปัญญา นี่ เครื่องมือที่จะไปชำระกิเลส มันไม่ใช่เครื่องมือแบบโลกๆ นี่นะ เครื่องมือแบบโลกๆ นี่คุณภาพชีวิตก็ดำรงชีวิตได้สะดวกสบายเท่านั้นละ ยิ่ง สะดวกสบายกินอิ่มนอนอุ่น กิเลสก็ตัวอ้วนๆ โอ๊ย... โศคานันนะ... โศคานันปฏิบัติเรียบ ง่ายนะโศคานัน ดีหน้าผากเลย... เอาโซดาตราสิงห์แปะไว้หน้าเลย... เพราะเรียบง่าย

เรียบง่ายต้องมีผลไซ้ไหม ถ้าเรียบง่ายไม่มีผลเขาก็ไม่ไป ทำไมมันไร้เดียงสาอย่าง นั้นละ ในการทำธุรกิจเขาบอกว่าไม่ใช่การสงเคราะห์ ไม่ใช่การทำทานนะ ทำธุรกิจของ เขาๆ ก็ต้องมีหวังผลกำไร เขาต้องหวังให้ธุรกิจของเขาอยู่ได้ เขาจะอยู่ของเขาได้เห็น ไหม

ไอนี้ก็เหมือนกัน ในการกระทำสัจจะความจริง เราลงทุนลงแรงขึ้นมา การกระทำของเรา มันเปี่ยมไปด้วยอริยสัจ มันสัจจะความจริง ด้วยอริยมรรคนี้ มันจะเกิดขึ้นมา เราต้องเตรียมความพร้อมของเรา ถ้าเราทำเตรียมพร้อมของเราละ มันก็มีมนุษย์

คุณสิ เรามาจากแตกต่างหลากหลายพื้นที่ พื้นที่ลุ่มเหมาะกับการทำนา คุณสิ ทุ่งอยุธยา ทุ่งภาคกลาง ทุ่งปทุมฯ นี้ พื้นที่นี้เหมาะสมในการทำนา

ทางเมืองจันทร์พื้นที่เหมาะสมกับการทำสวนผลไม้

พื้นที่แต่ละพื้นที่มันก็ไม่เหมือนกัน พื้นที่แต่ละพื้นที่เขาก็ทำประโยชน์อย่างนั้น หัวใจของคนนะ พื้นที่ในใจของคนมันทำงานมันจะเอาอะไรมาเหมือนกัน มันเหมือนกัน เป็นไปไม่ได้หรือ ความเหมือนเป็นไปไม่ได้

นี่ เวลาครูบาอาจารย์ท่านจะสั่งสอน ท่านจะดูพื้นที่ ท่านจะดูความเป็นไป ความ เป็นจริงของหัวใจ มันจะทำได้จริงหรือไม่ได้จริง ว่าเรียบง่ายๆ มันก็เอาข้าวพลาสติกไป ปักไว้บนเขานั่นไง มันก็ได้แต่ข้าวพลาสติก หรือดอกไม้เทียม ดอกไม้สิ่งเทียมความจริง มันเป็นพลาสติกใช่ไหม...? มันไม่บูดไม่เน่า แต่ข้าวมันเป็นสิ่งที่มีชีวิต มันต้องเจริญ ออก งามของมัน มันจะออกรวงของมัน มันจะออกมาเป็นอาหารของมัน อาหารของเราเพื่อ ดำรงชีวิตของเรา

ในการประพฤติปฏิบัติ ในการกระทำของเราขึ้นมา เราต้องได้ลิ้มรสของความสุข เราต้องได้ลิ้มรสของสัมมาสมาธิ เราได้ลิ้มรสของปัญญา ปัญญาที่เข้ามาชำระล้าง เข้ามา ถอดถอน เข้ามาทำลายของเรา มันมีการทำเหมือนเราได้ปลูกข้าว ได้กินข้าว ได้หุงข้าว

ไอ้ของเขานี้ ไอ้ต้นไม้พลาสติกเห็นไหม คุณสิ ไปปักไว้ที่นี่ หลอกให้เขามาชมสวน หลอกคนให้มาเก็บกินได้ นี่เรียบง่ายไม่ต้องทำอะไรเลย มันไม่บูดไม่เน่า ปักไว้นะ มันอยู่ อย่างนั้นเลยนะ เขาไปเกี่ยวนะ เขาไปเห็นหมดเลยนี้ แล้วมันเป็นความจริงไหมละ

เราถึงบอกว่าสังคมมันอ่อนแอ เด็กมันไร้เดียงสา ทั้งๆ ที่เรียนปริญาตรีกันนะ มันอ่อนแอ พออ่อนแอเห็นสภาวะแบบนั้นนะ ก็เชื่อถือมันคง เชื่อว่าเป็นความจริง แล้ว เวลาเราไปพูดนี้ เขาเสียใจนะ บางคนเสียใจร้องไห้

“ก็หนูว่ามันดี! ก็หนูว่ามันดี!”

เราบอก “ไอ้เด็กโง่!! มึงทำไมไม่ใช้ปัญญาของมึงเลย”

ความดีของเราละ จริง! ไอ้เด็กโง่นี้มันก็เข้าใจของมันใช่ไหม...? จิตใจอ่อนแอใช่ไหม...?

เหมือนคนเรานี้ คนจิตใจอ่อนแอ เขาตกทอง เขาเอาทองปลอมมาหลอกว่าเส้นใหญ่ๆ ถอดทองจริงให้เขาไปเลย

แต่ไอ้คนเข้มแข็งนะ ไม่มีใครหรอกที่จะเอาลามาให้เรา ถ้าทองคำของเรา เราซื้อมาด้วยมือของเรา ยังไงๆ ก็ไม่ออกจากคอหอก ไอ้ลาภอย่างนั้นต้องมาดูก่อน ไอ้ทองคำเส้นนี้มันของจริงนี่ ซื้อมากับมือนี้ ไม่ให้ออกจากคอเค็ดขาดเลย แต่เพราะไอ้ความโลภเห็นไหม ไอ้เส้นนั้นเส้นใหญ่ มันถอดจากคอให้เขาเลย!! เพื่อไปเอาของปลอมนั้นมา ถ้าจิตใจมันไม่มั่นคง ถ้าจิตใจมันอ่อนแอ ด้วยความโลภเห็นไหม เห็นทองเส้นใหญ่ถอดเลย

การประพฤติปฏิบัติ การที่จะเห็นข้อวัตรปฏิบัติ เขาดีหรือไม่ดีนี้ มันเป็นจริงหรือเปล่า เราอ่อนแอเราจะเชื่อเขาละ เราบอกการเชื่อเขา...เรารับรู้ข้อมูลไว้เยอะ ผู้ที่ไปปฏิบัติแล้วหลุด แล้วบ้านี้ มันหลายคน เราบอกว่า เพราะมันบ้าแล้ว เราถึงบอกว่า ถ้าเราหลงไหลกันไปอย่างนี้ ชีวิตของเรากับที่เห็นว่ามันเรียบง่าย มันสะดวกสบาย กับหลุดบ้าไปนี้ ชีวิตเรานี้ เราแลกด้วยชีวิตเรามาทั้งชีวิตเลย... ไอ้ทองนี้มันถอดทองให้เขา ชีวิตมันยังอยู่ละ ไอ้นี้แลกชีวิตเราเลย! หลุดเลย! เสียคนไปเลย!

เวลาเราเตือนนี้ มันเห็นชัดๆ ของมันเห็นอยู่ที่นี่ มันควรจะคิดได้อยู่แล้ว แล้วเวลาไปเตือนนี้มันมีเหตุมีผลให้เห็นๆ ใช่ไหม แล้วทำไมตัวเองยังเชื่ออยู่ละ ทำไมมันอ่อนแอขนาดนี้ ทำไมมันไม่มีวุฒิภาวะขนาดนี้ เห็นแล้วเศร้าใจ สงสารก็สงสาร พอสงสารพุดออกไป เขาก็เสียใจ เขาเสียใจของเขา เขาเจ็บปวดของเขา แต่คนที่โดนหลอกมา คนที่หูตาสว่าง ยุใหญ่เลยนะ ให้พุดเยอะๆ ยุใหญ่เลย ข้างหนึ่งเสียใจ อีกข้างหนึ่งยุใหญ่เลย เพราะอะไร เพราะเขาต้องการของเขา นี่จิตใจของคนไม่เหมือนกัน

ดูสังขมสิ ดูความเป็นไปสิ แล้วย้อนกลับมาดูเรา ดูเวลาเราคิดผิดสิ ดูเวลาเราคิด ถูกสิ ดูหัวใจเรา แล้วดูหัวใจนะ แล้วดูที่ตั้งสติของเรา เราอย่าพึ่งเชื่อสิ่งใด เราต้องพิสูจน์ เห็นไหม

กาลามสูตรนี้ย้ำประจำ กาลามสูตร! กาลามสูตร! พิสูจน์ตรวจสอบเพื่อประโยชน์ กับชีวิตเรา อย่าให้มันถึงกับเสียหายไป เวลาเขาสอน เราก็เข้าใจ เวลาอริยสัจ เวลามรรค เราก็พูดไปตามมรรคใช่ไหม แต่เขาโน้มน้าวไปไง

นิพพานจะเป็นว่างๆ... นิพพานมันอยู่สุขาวดี... สภาพเป็นอย่างนั้นนะ

ไอ้นี้ก็จินตนาการเลยนะ โอ้โฮ... นิพพานนะ...

เดี๋ยวก็หลุด!

แต่ถ้ามันเป็นความจริง ครูบาอาจารย์เขาไม่เทศน์อย่างนั้น เขาเทศน์เริ่มตั้งแต่ พื้นฐานเลย เอ็งมีเท้าไหม? มีเท้าก็ยื่นขึ้นมาสิ เท้าเอ็งยื่นขึ้นมาแล้วเอ็งจะเดินอย่างไร ก้าว ทำออกไปสิ แล้วก้าวเท้าเป้าหมายมีถึงไหม นี่ไง มันเกิดจากหัวใจ เกิดจากการกระทำ สัมมาสมาธิเราก็ต้องสัมผัส เราก็ต้องรู้ของเรา แล้วพอจิตมันพัฒนาของมัน มันต้องรู้การ พัฒนาของมัน แล้วเราเป็นคนก้าวตัวเอง ใครจะมาบอกว่าเราไม่ได้ก้าว เราเป็นคนยื่น ขึ้นมาเอง แล้วใครบอกว่าเอ็งไม่ได้ยื่น

จิตของเราเป็นหลักเป็นเกณฑ์ เป็นสัมมาสมาธิขึ้นมาเอง ใครจะพูดอย่างไร เราก็ ยืนอยู่นี่!

แล้วเวลาปัญญามันก้าวเดินออกไป เราก็รู้อยู่ หลวงปู่มั่นเวลาท่านเทศน์เห็นไหม เทศน์ถึงสัมมาสมาธิ เทศน์ถึงขั้น โสคาปัตติมรรค โสคาปัตติผล สกิทาคามีมรรค สกิทา คามีผล อนาคามีมรรค อนาคามีผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล เป็นมรรคเป็นตอนขึ้นไป นะ แล้วพระนั่งไป ภวานาอยู่ ปฏิบัติอยู่ จิตใจของคนอยู่ที่ระดับไหนนะ มันจะรอเกาะแต่ ละระดับที่สูงขึ้น ๆ ๆ เป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป นี่! ครูบาอาจารย์เวลาท่านเทศน์ ท่าน สอนอย่างนี้! สัจธรรมมันเป็นอย่างนี้!! อย่างนี้!! อย่างนี้!!

แล้วหัวใจเราเวลาประพฤติปฏิบัติ ขั้นตอนของมันจะเป็นอย่างนี้ๆ ขึ้นไปเป็นชั้น เป็นตอนอย่างนี้ มันเป็นปัจจัยตัดตั้ง มันเป็นสันติภูมิจากใจดวงนั้น มันเป็นของมันเอง ด้วยการกระทำ มันเป็นของมัน

ไม่ใช่ว่าแหม.. เพรสิคแพรวนะ โอ๊ยย สุขาวดีนูนน.. นิพพาน นูนน..

ไอนี้ก็จินตนาการไปเลยนะ **บ้า!**

มันอัคอัน เพราะมันมีผลกระทบกลับมา เพราะว่าเห็นสังคมใจ แล้วเวลาไปพูด ฝ่ายหนึ่งก็เสียอกเสียใจ อีกฝ่ายหนึ่งก็.. รู้แล้ว เพราะโดนหลอกแล้ว เข้าไปสัมผัสแล้ว ลีก็ออกมา บางคนบอกว่าผมบวชแล้ว แล้วลีก็ออกมาแล้ว ก็มานั่งอยู่ที่นี่ นั่งต่อหน้าเขาก็ พูดของเขา เพียงแต่ว่า พวกนี้เขาไปรู้ของเขา แต่เขาเหมือนกับเด็ก มันก็ไม่มีเหตุผลที่จะ อธิบายไข่ใหม่ เราอยู่ที่ว่าคิด แต่จะอธิบายอย่างไรว่ามันคิดละ เราอยู่ที่ว่าอันนี้มันไม่ถูก แล้วจะพูดว่ามันไม่ถูกอย่างไร ก็พูดไม่เป็น

เราถึงพูดให้ฟัง แล้วเราพยายามยื่นหลักให้ฟังว่า ถูก-ผิดอย่างนี้ แล้วทำอย่างนี้ แล้วว่ากันไป ตอนนี้เป็นอย่างนี้เยอะ แต่เดิมคนไม่เชื่อเรื่องมรรคผลนิพพาน เขาบอกว่า ไปปฏิบัติแล้วบ้าหมด หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ ครูบาอาจารย์ของเราท่านใช้ชีวิตของท่าน ทั้งชีวิต เพื่อพิสูจน์ความจริง ท่านเทศนาว่าการให้สังคมยอมรับว่า มรรคผลมันมีจริง

แล้วพวกบ้าบอคอแตกก็ ว่างๆ ว่างๆ บ้าบอคอแตกกันนี้

เพราะว่าสังคมเขาเชื่อแล้วไง พอความเชื่ออันนี้มันก็เชื่อถล่ำไปว่ามันต้องเป็น ความจริงอย่างนั้นๆ แต่เชื่อนี้มันก็ต้องพิสูจน์ให้มันเป็นจริงขึ้นมา ถ้ามันเป็นจริงได้ก็ เป็นจริง ถ้ามันเป็นจริงไม่ได้ เราก็ต้องตรวจสอบก่อน ให้ฟังข้อมูลหลายๆ ด้าน เรา แนะนำเลย บอกว่าให้ฟังข้อมูลหลายๆ ด้านสิ ไปหาครูบาอาจารย์ ฟังข้อมูลความตรง ซ้ำม แล้วมาตรวจสอบกัน แล้วเราใช้ปัญญาของเรา ใคร่ครวญของเรา เพื่อประโยชน์กับ เรา เพื่อชีวิตของเรา เพื่อความจริงของเราเนาะ เอวัง